

173. Duh se prikaže

1. Vrhovni mestni sodnik je rekel: »Dopusti mi videti o?eta in govoriti z njim, umrl je že pred dvanajstimi leti, za njim sem tudi zelo žaloval, saj je bil nadvse ljube? in pošten o?e!«

2. Vrhovnemu mestnemu sodniku sem rekel (Jaz): »Zgodi se po tvoji želji!«

3 In glej, v istem trenutku je v gostilniški sobi že stal o?e vrhovnega mestnega sodnika, viden vsem navzo?im.

4 Sin ga je tudi takoj prepoznal in mu rekel: »Torej res živiš še po smrti telesa?«

5 O?e je rekel: »Zdaj torej verjameš, ker sem se ti bil primoran prikazati po mo?i Tistega, ki je pri tebi, in me zdaj vidiš, ker ti je odprl notranji vid. Zakaj nisi verjel še živi materi in svojim trem sorojencem, ki so me videli in govorili z menoj kmalu po mojem vstopu v onstranstvo, in sem jim na kratko razodel, da je z življenjem duše po telesni smrti povsem druga?e, kot si to ljudje v tem kratkem zemeljskem življenju predstavljajo.

5 V tem kratkem zemeljskem življenju so na najslabšem tisti, ki ne verjamejo v nadaljevanje življenja duše po odpadu telesa, kajti v onstranstvu potem še dolgo ohranjajo takšno vero, ki so jo vzeli s seboj tja, in kar naprej pri?akujejo ve?no uni?enje, ki pa ga nikoli ne more biti in tudi ne bo.

7 Zaradi takšnega zmotnega verovanja so tudi preve? leni in ni? ne ukrenejo za svoj nadaljnji napredek v onstranstvu, in tako v onstranstvu živijo - to sem že ugotovil - pogosto nekaj tiso? let, in se od svoje nespametne vere ne pustijo odvrniti niti najsvetlejšim duhovom. Pazi, sin moj, da se ne boš od sveta tudi ti poslovil s takšno zmotno vero.«

8 Vrhovni mestni sodnik je nato rekel: »O?e, res si ti! Kajti zdaj si izrekel enake besede, kot si jih materi in sorojencem, saj sem si jih tedaj tudi zapisal in jih še zmeraj kot nekaj svetega hranim pri sebi, ?eprav sem vanje doslej le malo verjel. Želel sem te sam videti in govoriti s teboj, vendar nikoli nisem imel te sre?e.«

9 O?e mu je nato rekel: »Kako bi se pa to lahko zgodilo? Kadar koli sem prišel k tebi, nikoli nisi bil doma, zmeraj si imel opravke v zunanjem svetu in njegovih lu?ih, mi pa se v takšnem primeru ne moremo prikazali nikomur in ga pou?iti. Kajti po svojem bitju zdaj nismo ve? prikazni, ki bi delovale z mo?jo nekoga drugega, temve? smo sami mo?, ki deluje v vseh elementih, ki jih ?utni ?lovek lahko vidi, toda delujo?o silo kot pravo, resni?no bit v sami sebi, lahko zunanji, tebi podoben posvetni ?lovek, prav tako malo vidi kot katero koli drugo silo, ki deluje v materialnem svetu. Moral bi se povrniti v svojo resni?no bit v sebi, da bi tako uporabil svoj notranji vid, potem pa bi se zavedel tudi pravega bistva delujo?ih sil, jih zagledal v njihovi pravi naravi in bi lahko prišel tudi v stik z njimi.«

174. Doživetja v onstranstvu

1 Nato je vrhovni mestni sodnik vprašal o?eta: »Kje je torej kraj, kjer se zadržuješ,

in kakšen je? «

2 O?e je odgovoril: »V našem kraljestvu ni kraja, za katerega bi lahko rekli: 'Glej, tukaj ali tam je, je takšen in takšen, zgrajen je tako in tako', kajti pri nas je vsak posameznik hkrati tudi kraj, v katerem prebiva, videz in ustroj kraja v vsem ustrežata posameznikovemu notranjemu ustroju.

3 Po zemeljskem štetju ?asa sem vendarle že tako dolgo na drugi strani, da bi lahko že videl in izkusil kaj posebnega. Toda doslej nisem videl še ni? podobnega tistemu, kar si ljudje tega sveta predstavljajo in mislijo o onstranstvu ali so si o njem izmislili. Iskal sem reko Stiks in njenega brodarja Harona, našel nisem ne reke ne brodarja. Kar nekaj ?asa sem se nepopisno bal kakšne furije in treh neusmiljenih sodnikov Minosa, Ajaka in Radamantisa - vendar tudi s tem ni bilo ni?! Skušal sem najti elizij, iskal sem ga na dolgo in široko v nekakšni veliki peš?eni stepi, in glej, noben elizij se ni pustil najti - skratka, zunaj sebe nisem ne videl ne našel ni?esar in nikogar razen samega sebe na zelo majavih tleh, na katerih sem bil.

4 Po približno nekaj letih iskanja - po zemeljskem štetju ?asa -, ko sem še zmeraj v vseh smereh raziskoval omenjeno neskon?no peš?eno stepo, sem nazadnje v dokajšnji daljavi kon?no zagledal še nekoga, za katerega se je zdelo, da je v podobnem stanju kakor jaz. Hitro sem šel v njegovo smer in kmalu bil pri njem.

5 Takoj sem ga vprašal: 'Zdi se, da si v podobnem stanju kakor jaz. Pod nogami ni ni?esar razen na videz neskon?nega obmo?ja peska, nad glavo bolj temno siva kot svetlo siva meglica, ni mogo?e videti drugega kakor samega sebe in odtise lastnih stopinj v pesku. Ni vetra, tudi nobene vode ali kakšnega drugega predmeta.

Približno dve leti, zemeljsko gledano, tavam sem in tja po tej peš?eni puš?avi in nisem našel ni?esar, s ?imer bi se nasitil ali potešil morebitno žejo. Vem, da sem zapustil svet ?asa in se kot resni?na uboga duša potikam po tej puš?avi, in to mi je že skrajno neprijetno. Zelo veliko truda sem vložil v to, da bi v tem svetu, ki naj bi bil duhovni svet ali svet duš, raziskal in poiskal vse, v kar sem na svetu tako napol verjel, toda ni? od tega ...

7 Po dveh letih si prva meni podobna pojava. Ali mi morda ti lahko poveš, kaj naj tukaj storim ali ukrenem, da bi našel vsaj kraj, v katerem bi se napol ustalil? Kajti od iskanja v tej širni peš?eni stepi sem že utrujen in resni?no nimam nobenega veselja ve?, da bi naredil še kakšen korak naprej ali nazaj!

8 Meni podobna prikazen, ki je bila menda v enakem stanju kakor jaz, mi je rekla: 'Da, prijatelj, tako, kot se dogaja tebi, se še neštetim drugim v tem kraljestvu, ki to, kar iš?eš ti, iš?ejo že številna stoletja. ?e tukaj želiš kaj najti, ne smeš iskati tako kakor v materialnem svetu, ko ?lovek vse iš?e samo zunaj sebe. Kdor tako iš?e

tukaj, nikoli ne najde ničesar. Kajti tukaj razen njega samega ni kraja in ne pokrajine, pa četudi bi ju skušal poiskati na vseh točkah neskončnega prostora. 9 S svojimi čuti, svojim prizadevanjem in hotenjem se moraš poglobiti vase in začeti iskati in razmišljati ter ustvarjati v svoji domišljiji, šele potem boš našel kraj, ki bo ustrezal tvojemu razmišljanju, oblikovanju, hotenju in tvoji ljubezni! Zato stori, kot da ne vidiš te peščenih stepe niti sive meglice nad seboj, temveč se v domišljiji podaj v svojo notranjo naravo in pred teboj se bo kmalu prikazalo nekaj drugega. Zato sem se ti tudi pustil najti, da bi ti to sporočil

10 Po teh besedah me je nenadoma zapustil in bil sem spet sam v peščenih stopih. Njegove besede sem si vzel k srcu, začel sem se poglobljati vase in prav živo misliti ter si v domišljiji, kolikor sem le zmogel, predstavljal pokrajino in kraj, in glej, ni trajalo dolgo in kmalu sem prizor iz domišljije tudi dejansko zagledal.

11 Bila je dolina, ki jo je razbrazdal potok. Levo in desno so bili travniki in tudi drevesa in grmičevje, v daljavi pa sem zagledal tudi kraj, poln nižjih kmečkih hišk, in zazdelo se mi je, da se mu moram približati.

12 Mislil sem si: Če bom spet začel hoditi, bom lahko spet izgubil vse, kar sem si mukoma ustvaril. Zato si bom skušal hiško izoblikovati kar najbliže - v njej pa bom potem prav rad za vedno prebival in ostal.

13 Zamislil sem si jo in kmalu je tam stala hiška, obdana z vrtom, polnim sadnega drevja, in s tem sem bil povsem zadovoljen.

14 Potem sem šel vanjo, da bi nekako v sebi izvedel, kaj naj bi se dogajalo naprej. Ko sem prišel v hiško, je bila prazna, zato sem se začel še bolj poglobljati vase, premišljevali in si predstavljati različno opremo v hiški: stole, klopi, mize in tudi posteljo, prav takšno, kakršno sem si želel.

15 Mislil sem si tudi: Miza bi že bila tu, toda na njej še ni kruha, vina in siceršnjih jedi.

17 Ko sem si nato začel vse to živo predstavljati, se je kmalu na mizi znašlo dovolj kruha in vina, in ob pogledu na to se nisem dolgo obotavljal, hitro sem posegel po kruhu in vinu, saj sem bil že zelo lačen in žejen, in glej, kmalu sem se zelo okreplil in tudi moje razmišljanje in domišljija sta postala živahnejša in močnejša.

175. Vodstvo v onstranstvu

1 (Oče): »Nato sem spet stopil iz hiške in vse je bilo kakor prej, nič se ni spremenilo. Potem sem si mislil: Vse bi bilo prav, če ne bi bil tako sam. Če bi si s predstavljanjem vsaj lahko priželel prejšnjega prijatelja, da bi se mu zahvalil za dober nasvet, ki mi ga je dal. In ko sem si tako želel, sem se ozrl k že prej

omenjenemu oddaljenemu kraju in videl, da se mi iz tistega kraja približuje več ljudi.

2 Kmalu so se mi približali in med njimi sem tudi kmalu prepoznal prijatelja, ki mi je v pešeni pušavi tako dobro svetoval, on pa mi je rekel: 'Zdaj v sebi prebudi živ obutek ljubezni, sočutja, usmiljenja in dobrega ravnanja, in kmalu bo k tebi prišlo več takšnih, ki se jim zdaj še godi tako, kakor se je prej tebi. Z njimi podeli kruh in vino življenja in kmalu bodo postali tvoji srenejši sosode. Tiste, ki pa od tebe ne bodo hoteli nič vzeti, pa pusti, naj po svoji volji odidejo naprej in poiščejo kraj in streho nad glavo, saj se jim bo pozneje dogajalo to, kar se je tebi pri tvojem iskanju. Ti pa se odslej še bolj krepi v ljubezni, usmiljenju in živem hrepenenju, da bi ubogim slepcem kar se da izkazoval dobro; tako boš tudi ti še bolj bogatejši in tudi srenejši.'

3 Obiskovalci, ki so v moji osamljenosti prišli k meni, so odšli, in spet sem upošteval nasvet meni še neznanega prijatelja. In glej, kmalu nato je prišla k meni kar precejšnja grupa duš potrebnih pomoči, in vprašal sem jih, ali kaj vidijo in zaznajo.

4 Odgovorile so: 'Doslaj še ničesar, le neskončno pešeno pušavo pod nogami, nad seboj pa sivo meglico!'

5 Jaz pa sem šel v hiško in jim prinesel kruha in vina.

6 Ko sem jim rekel: 'Tukaj imate kruh in vino in se okrepite!', so nekatere med njimi takoj zagledale kruh in vino.

7 Številne pa tega niso vidеле, mislile so, da se iz njih norujem in so odšle naprej. 8 Tiste, ki so sprejele kruh in vino, so kmalu zagledale tudi mojo hiško in vso udovito pokrajino ter ostale ob meni, in poučil sem jih tako, kakor sem bil tudi sam poučen. Kmalu je bila moja prej osamljena hiška obdana z množico drugih dobro opremljenih hišk. Tako sem prišel do svojega prvega kraja in svoje prve družbe, in tam ostal tako dolgo, dokler nisem svoje notranjosti še bolj razširil z ljubeznijo do bližnjih.

9 Po takšni razširitvi se je kmalu razširila tudi pokrajina, postala je živahnejša in lepša, in tudi jaz v njej sem bil še bolj srenejši in bolj razsvetljen; in čim bolj se je v meni širila notranja svetloba in mi kaj pokazala, tem prej je bilo tisto že tudi tam. 10 V takšnem stanju sem se začel spominjati sorodnikov, ki so ostali na svetu in jim sporočati, da po odpadu telesa duša trajno živi naprej.

11 In glej, kmalu nato so prišli k meni tvoja mati in nekateri sorojenci in tudi njim sem lahko povedal to, kar sem zdaj tebi. Verjeli so mojim besedam, tudi tebe so seznanili z njimi, vendar jim ti do zdaj nisi verjel, ker si bil z mislimi, hotenjem in interesi usmerjen v tog in mrtev zunanji svet.

12 Nazadnje ti povem še, da se mi prav gospod, ob katerem zdaj sediš, zdi po videzu zelo podoben tistemu dobremu prijatelju, ki mi je v puš?avi prvi dobro svetoval. Ob prvem pogledu Nanj sem videl, da se je v meni porodila svetla misel, da je On gospodar tega in tudi našega sveta. Zdaj sicer govorim s teboj, toda ne tako, kot bi bil v nekem drugem kraju, temve? sem kar v kraju, v katerem bivam. Iz tega lahko sklepaš, da ?e bi hotel s kom na tem svetu vzdrževati stike, mi ne bi bilo treba zapustiti svojega kraja, temve? je tam, kjer sem in kjer govorim, tudi kraj z menoj.

13 Še na to bi te opozoril, da zdaj tudi ti hodiš v zunanjem svetu - gledano duševno - po golem pesku, in da nad teboj, to pomeni v tvojem razumu, ni drugega kakor temno siva meglica.

14 Toda ta zemlja in vse kar vidiš na njej in nad njo, je prav tako kraj, ki ga je iz sebe ustvaril eden naj višjih duhov, kakor je tudi ta moj mali kraj, sicer v pomanjšanem merilu, nastal iz mene.

15 Ljubezen velikega duha, Njegove nadvse sijo?e svetlobne misli, Njegovo vsemogo?no hotenje in veliko usmiljenje so praelementi, iz katerih ustvarja takšne ?udovite kraje in jih tudi ohranja, in sicer dokler ho?e. Ti potemtakem na tem svetu ne vidiš drugega kakor kraj, ki je iz velikega duha po dolo?enem redu postavljen v bivanje; tvoji duši pa je kot obstoje? viden samo tako dolgo, dokler je tvoja duša še obdana z materijo.

16 Ko ti bo ta lupina odvzeta, boš brez kraja, brez kakršnih koli trdnih tal in brez lu?i nad seboj - razen ?e boš že na tem svetu našel poti v svojo notranjost. Potem se ti bo onstran godilo druga?e; vse - kraj in kar boš nujnega potreboval - boš tja že prinesel s seboj, in ti ne bo treba šele onstran od nekega prijatelja izvedeti, kako naj ?lovek tam pridobi prebivališ?e in družbo. To si zapomni, sin moj!«

17 Sin je hotel še naprej govoriti z o?etom.

18 Ta pa je med odhajanjem dodal (o?e): »Za vse drugo, kar bi še rad vedel, se v srcu obrni na Gospoda ob sebi, kajti Njemu so znane vse stvari na tem svetu in v našem.«

19 Po teh besedah je duh izginil.

176. Vprašanje o peklu in njegovih duhovih

1 Nato sem se obrnil na vrhovnega mestnega sodnika in rekel (Jaz): »Ali je bil to duh tvojega o?eta ali ni bil?«

2 Vrhovni mestni sodnik je odgovoril: »Veliki Gospod in Mojster, tako zanesljivo in gotovo je bil, kakor sem jaz zanesljivo in gotovo njegov zemeljski sin in nikakor ne

more biti izmišljiva moje domišljije. Takšna izmišljiva ne bi mogla tako modro govoriti z menoj, in to o stvareh, ki so mi bile doslej tako tuje kakor to, kar je znotraj zemlje. Odslej povsem verjamem v neuničljivi nadaljnji obstoj duše po odpadu telesa.

3 Samo nekaj se mi zdi nenavadno, in sicer, da moj oče, odkar je v onstranstvu, še ni prišel v stik z zlimi duhovi poganov in še manj s kakršnim koli judovskim hudičem. Povsod pravijo, da zlo obstaja tudi onstran in tudi tam v svojem neugasljivem besu neprenehoma povzroča samo zlo. Kako je torej s kraji teh zlih duhov? In zakaj ni oče videl onstran še nikogar?«

4 Jaz sem rekel: »Za to naj ti ne bo veliko mar ali sploh nič. Zli duhovi, imenovani hudiči, se tudi zazrejo vase, toda ne najdejo drugega kakor samo zlo, saj je to pravzaprav njihova ljubezen. Iz te si tudi oni ustvarjajo mesta, ki so povsem podobna njihovemu notranjemu značaju, in se glede na stopnjo zlobe čedalje bolj združujejo v nekakšna združenja ter skušajo škoditi vsakomur. Če na tej zemlji med ljudmi zaslutijo podobne značaje, kakršni so sami, najdejo kmalu tudi poti, da se jim približajo tako, kakor se je tebi tvoj oče; najprej se polastijo mesa in ga napolnijo z vsem, čemur pravimo zlo in hudobija.

5 Sprva se približajo previdno in skušajo dušo pritegniti v meso. Če jim to uspe, je duša skoraj izgubljena za vse pravično, čisto, dobro in resnično. Prav zato sem sam v mesu prišel na ta svet, da bi to staro neumnost kar najučinkoviteje končal za vse tiste, ki bodo verovali vame in bodo živeli in ravnali po Mojem nauku - kajti glej, le Jaz sam sem gospodar vsega na tem svetu in v kraljestvu duhov. Verjemi to in živel boš!«

6 Nato se Mi je vrhovni mestni sodnik zahvalil za ta pouk, toda kot pretanjen razumski kritik je za konec zastavil še vprašanje: »Toda Gospod in Mojster, kako si lahko gledal takšno početje, ne da bi ga že zdavnaj skušal kar najučinkoviteje zatreti?«

7 Jaz sem rekel: »Kar si želiš, sem tudi zmeraj storil, in nikoli ni bil izgubljen niti eden kolikor toliko dober človek; toda za to, kar se zdaj dogaja, pa je bilo človeštvo na tej zemlji še premlado in tudi današnje še dolgo ne bo prav zrelo.

8 Zaradi maloštevilnih dobrih sem se usmilil tega sveta in zanje bom onstran zasnoval kraljestvo, v katerem bodo večno pri Meni in vladali bodo z Menoj.

9 Tako kot tvoj oče so v velikem onstranstvu že nešteti boljši duhovi judov in poganov. Ko se bom kmalu vrnil v Svojo večno prabit, bo tudi vsem tem boljšim judom in poganom v onstranstvu pokazana pot k popolnemu, večnemu življenju. Vsem hudobnim pa bo tudi na vekomaj ostalo na voljo, ali se poboljšajo in stopijo na pot luči, ah pa ostanejo v zlu in se mu pustijo večno trpinčiti; kajti pri tem, kar

sami hočejo, se jim ne godi krivica.

10 In tako bo onstransko plačilo dobrini dobro, zlim pa zlo; vsak bo po odložitvi telesa doživel svoj poslednji dan, Jaz pa bom obudil vsakogar ter mu dal plačilo iz njega samega glede na to, kakršen je bil - dober ali slab.

11 S tem sem ti ve? kot dovolj odgovoril na vsa vprašanja, ki si Mi jih zastavil. Lahko bi ti dal še natančnejše odgovore, vendar jih ne bi razumel, kajti v svojih dušah ste vsi še preve? otroci in še ne zmorete prebaviti trdne, moške hrane, zato se morate najprej hraniti z mlekom. Ko pa se boste s takšno hrano dovolj okrepili, boste šele zmožni prenesti močnejšo jed iz nebes.«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 10